

Kürti László

a születésről

valójában a városi strandon nőttem fel.
pontosabban úgy mondanám, hogy a napozók
melletti zuhanyzók árnyékában, ott, ahol
a vízcsövek futnak be a pontatlanul illesztett,
fémlemezes női zuhanyzóba. azt mondják,
hogy engem a táj szült, és aztán csak én
magamat. meglehet, hogy valóban a táj,
azoknak a nőknek a szeméremtája, akiket
meglestem napozás után zuhanyzásuk közben.

engem csakis az intimitás érdekelt, ahogyan
odafordultak a meleg- és hidegvizes csövek
lemezfuratai felé, és a csillogó szemébe
néztek annak a tizenkét éves kissrácnak,
aki voltam, különös szeméremmel.

a nők állhatatos bolondjaikat kortalan
odaadással jutalmazták. mindannyian
törzsvendégei voltak a városi fürdőnek, tudták,
miattuk téblábolok, rájuk várok akkor is, mikor
nem folyik víz a zuhanyrózsákból, hogy csakis
értük adok fel csúszdázást, labdázást, hogy értük
nem ugrálok a többiekkel a hidegvizes
nagymedencébe.

tavaszi etűd

rajzása van az őrültjeimnek,
hiába hagyta el, lám csak visszajönnek.
akárhogyan is, itt maradtam rájuk,
egymást vagy csak engem, közösen fájjuk.

KÜRTI LÁSZLÓ (1976) Mátészalkán élő költő, gimnáziumi tanár. Utóbbi verseskötete: *Testi mesék* (2012).

húsz perc

ahogy a sorok közt botorkálunk,
azt mondd: erre találjuk az öreg
sírját. belemarkolok a fenekedbe,
mintha így bosszankodnék

a nadrágszárba ragadt bogáncsok miatt.
„pedig itt állt a család, ott áztunk mi,
annál a téglapületnél. nem értem
az egészet...” – mondd. „eltűnt az öreg.”

fegyelmetlenségemből épül a bizalmad.
csalhatatlanok a női fenekék, akár
a temetőparkok. „most mit kezdünk

ezzel a virággal?” végül egy jelöletlen
síron felejtjük. még húsz percig
tarthat el az a tavalyi gyászunk.

hazaszeretet

az otthon ott van, ahol magyarázkodsz.

vers a versről

őszintének lenni nem túl becsületes dolog.